

KODEKS KARNY

Część szczególna

Tom III

Komentarz do art. 278–363

redakcja naukowa

Włodzimierz Wróbel, Andrzej Zoll

Agnieszka Barczak-Oplustil, Marek Bielski, Grzegorz Bogdan
Zbigniew Cwiakalski, Małgorzata Dąbrowska-Kardas, Mikołaj Iwański
Jan Jodłowski, Piotr Kardas, Jarosław Majewski, Mikołaj Małecki
Kamil Mamak, Agnieszka Pilch, Janusz Raglewski, Michał Rams
Tomasz Sroka, Maria Szewczyk, Szymon Tarapata, Adam Wojtaszczyk
Włodzimierz Wróbel, Dominik Zając, Andrzej Zoll, Witold Zontek

DUŻE KOMENTARZE

5. WYDANIE

KODEKS KARNY

Część szczególna

Tom III

Komentarz do art. 278–363

redakcja naukowa

Włodzimierz Wróbel, Andrzej Zoll

Agnieszka Barczak-Oplustil, Marek Bielski, Grzegorz Bogdan
Zbigniew Ćwiąkalski, Małgorzata Dąbrowska-Kardas, Mikołaj Iwański
Jan Jodłowski, Piotr Kardas, Jarosław Majewski, Mikołaj Małecki
Kamil Mamak, Agnieszka Pilch, Janusz Raglewski, Michał Rams
Tomasz Sroka, Maria Szewczyk, Szymon Tarapata, Adam Wojtaszczyk
Włodzimierz Wróbel, Dominik Zając, Andrzej Zoll, Witold Zontek

DUŻE KOMENTARZE

Zamów książkę w księgarni internetowej

profinfo.pl
księgarnia internetowa

5. WYDANIE

Stan prawny na 1 września 2021 r.

Wydawca
Monika Pawłowska

Redaktor prowadzący
Joanna Tchorek

Opracowanie redakcyjne
JustLuk

Projekt okładek serii
Wojtek Kwiecień-Janikowski, Przemek Dębowski

Poszczególne artykuły skomentowali:

Zbigniew Ćwiąkalski – art. 310–316

Małgorzata Dąbrowska-Kardas, Piotr Kardas – art. 278–298

Jarosław Majewski – art. 300–302, 304, 308, 309, 317–357

Piotr Kardas – art. 307, 358–363

Tomasz Sroka, Szymon Tarapata – art. 306a

Włodzimierz Wróbel – Przepisy wprowadzające Kodeks karny:

art. 2, 3, 8, 9, 11, 13–15, 17

Włodzimierz Wróbel, Mikołaj Iwański – art. 305

Włodzimierz Wróbel, Kamil Mamak – art. 306

Włodzimierz Wróbel, Szymon Tarapata – art. 299

Włodzimierz Wróbel, Witold Zontek – art. 303

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2022

ISBN 978-83-8246-359-0

5. wydanie

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.
Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 22 535 82 19
e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

USTAWA

z dnia 6 czerwca 1997 r.

Kodeks karny

(tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 1444; zm.: Dz.U. z 2020 r. poz. 1517; z 2021 r. poz. 1023)

CZĘŚĆ SZCZEGÓLNA

(...)

ROZDZIAŁ XXXV

Przestępstwa przeciwko mieniu

Literatura: A. Adamski, *Humanizacja prawa karnego państw Unii Europejskiej w dziedzinie przestępstw związanych z kartami płatniczymi*, St. Praw. 2006/4; A. Adamski, *Karalność oszustw na szkodę interesów finansowych Unii Europejskiej na podstawie prawa polskiego* [w:] *Zagadnienia współczesnej polityki kryminalnej*, red. T. Bukiet-Nagórska, Bielsko-Biała 2006; A. Adamski, *Prawnokarna ochrona kart płatniczych w Unii Europejskiej* [w:] *Przestępczość z wykorzystaniem elektronicznych instrumentów płatniczych*, red. J. Kosiński, Szczytno 2006; A. Adamski, *Prawo karne komputerowe*, Warszawa 2000; A. Adamski, *Przestępstwa komputerowe w projekcie kodeksu karnego na tle europejskich standardów normatywnych* [w:] *Prawne aspekty nadużyć popełnionych z wykorzystaniem nowoczesnych technologii przetwarzania informacji. Materiały z międzynarodowej konferencji naukowej. Poznań 20–22.04.1994 r.*, red. A. Adamski, Toruń 1994; I. Andrejew, *Glosa do wyroku SN z 30.09.1975 r.*, VI KRN 33/75, OSP 1976/6; I. Andrejew, *Kodeks karny. Krótki komentarz*, Warszawa 1986; I. Andrejew, *Kwalifikacja prawna czynu przestępnego*, Warszawa 1987; I. Andrejew, *Oceny prawne drobnej kradzieży*, „Palestra” 1966/1; I. Andrejew, *Polskie prawo karne w zarysie*, Warszawa 1986; I. Andrejew, *Ustawowe znamiona czynu. Typizacja i kwalifikacja przestępstw*, Warszawa 1978; I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, *Kodeks karny z komentarzem*, Warszawa 1973; J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, *Kodeks karny. Komentarz*, t. 2, Warszawa 1987; K. Banasik, *Typ uprzywilejowany czynu zabronionego*, Prok. i Pr. 2013/9; A. Barczak-Oplustil, *Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych z zakresu prawa karnego materialnego*, CzPKiNP 2003/2; A. Barczak-Oplustil, W. Górowski, M. Iwański, M. Małecki, K. Mamak, W. Zontek, Sz. Tarapata, *Niekonstytucyjna nowelizacja Kodeksu karnego w związku z epidemią COVID-19*, CzPKiNP 2020/2, Rok XXIV; M. Bednarek, *Mienie. Komentarz do art. 44–55 k.c.*, Kraków 1997; J. Bednarzak, *Przestępstwo oszustwa w polskim prawie karnym*, Warszawa 1971; M. Białkowski, *Oszustwo komputerowe*, „Gazeta Sądowa” 2002/6; J. Biederman, *Glosa do uchwały SN z 20.11.2000 r.*, I KZP 36/00, „Palestra” 2001/7–8; M. Bielski, *Wokół „przepołowionego” charakteru przestępstwa rozboju*, PiP 2009/2; G. Bieniek, H. Ciepla, S. Dmowski, J. Gudowski, K. Kołakowski, M. Sychowicz, T. Wiśniewski, C. Żuławska, *Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania*, t. 2, Warszawa 1997; Z. Biernaczyk, *Rozbój w aspekcie kryminologicznym i kryminalistycznym*, Warszawa 1977; T. Bigoszewski, *Przemoc jako znamię strony przedmiotowej*, CzPKiNP 1997/2; A. Błachnio-Parzych, *Glosa do postanowienia SN z 10.07.2013 r.*, II KK 20/13, „Palestra” 2015/1–2; A. Błachnio-Parzych, M. Hudzik, J. Pomykała, *Przegląd glos krytycznych do orzeczeń Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego z zakresu prawa karnego materialnego, opublikowanych w okresie od kwietnia 2004 roku do marca 2005 roku*, „Palestra” 2005/7–8; A. Błachnio-Parzych, M. Hudzik, J. Pomykała, *Przegląd glos krytycznych do orzeczeń Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego z zakresu prawa karnego materialnego, opublikowanych w okresie od kwietnia 2005 roku do marca 2006 roku*, „Palestra” 2007/7–8; J. Błaszczyk, *Glosa do wyroku SN z 23.05.2002 r.*, V KKN 404/99, Prok. i Pr. 2003/6; M. Bodzioch, *Nieautoryzowane transakcje płatnicze – wybrane zagadnienia i wątpliwości*, M. Pr. Bank. 2014/12; G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll (red.), *Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz*, Kraków 2007; J. Bojarski, T. Oczkowski, *Penalizacja korupcji gospodarczej w polskim prawie karnym*, Prok. i Pr. 2004/4; M. Bojarski, M. Filar, W. Filipkowski, O. Górniok (red.), P. Hofmański, M. Kalitowski, A. Kamiński, L.K. Paprzycki, E. Pływaczewski,

W. Radecki, Z. Sienkiewicz, Z. Siwik, R.A. Stefański, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, L. Wilk, *Kodeks karny. Komentarz*, Warszawa 2004; M. Bojarski, W. Radecki, *Ochrona zabytków w polskim prawie karnym. Stan aktualny i propozycje de lege ferenda* [w:] *Prawnokarna ochrona dziedzictwa kultury*, red. J. Kaczmarek, Kraków 2006; Z. Bożyczko, *Kradzież z włamaniem i jej sprawca*, Warszawa 1970; J. Bratoszewski, *Nowelizacja kodeksu karnego*, NP 1981/6; J. Brzezińska, *Kilka uwag o „wypadku mniejszej wagi”*, „Nowa Kodyfikacja Prawa Karnego” 2014/31; M. Brzeźnicki, *Uwagi na temat kradzieży z włamaniem*, NP 1981/7–8; K. Buchała, *Bezprawność przestępstw nieumyślnych i wyłączające ją dozwolone ryzyko*, Warszawa 1971; K. Buchała, Z. Cwiąkalski, M. Szewczyk, A. Zoll, *Komentarz do kodeksu karnego. Część ogólna*, Warszawa 1994; K. Buczkowski, *Piramidy finansowe – zagrożenia ochrony prawnokarnej*, M. Praw. 2000/5; K. Buczkowski, *Przestępstwo lichwy w kodeksie karnym – przesłanki i teraźniejszość*, PiP 1999/7; M. Budyn, *Glosa do postanowienia SN: z 4.11.2002 r., V KKN 376/01, oraz z 22.01.2003 r., I KZP 40/02*, Prok. i Pr. 2004/3; M. Budyn, *Glosa do uchwały SN z 24.01.2001 r., I KZP 45/00*, OSP 2001/11; M. Budyn, M. Kulik, *Glosa do wyroku SA z 9.12.2002 r., II AKA 306/02*, WPP 2004/3; M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, M. Mozgawa, *Kodeks karny. Praktyczny komentarz*, Kraków 2007; M. Byrska, *Prawnokarna ochrona programów komputerowych w nowym prawie autorskim* [w:] *Prawne aspekty nadużyć popełnianych z wykorzystaniem nowoczesnych technologii przetwarzania informacji*, Toruń 1994; M. Byrska, *Program komputerowy w nowym prawie autorskim*, PiP 1994/11; M. Calkiewicz, *Świadczenia usług a rozporządzenie mieniem w rozumieniu art. 286 § 1 k.k.*, Prok. i Pr. 2009/5; M. Calkiewicz, *Taktyka prowadzenia postępowań karnych w sprawach o przestępstwa popełnione przez posiadaczy rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych za pomocą kart bankomatowych*, Prok. i Pr. 2008/4; M. Chałupka, *Student rezygnuje z nauki, uczelnia nie daje za wygraną*, „Rzeczpospolita” 2008/8; D. Charko, *Glosa do postanowienia SN z 25.03.2010 r., I KZP 1/10*, „Prokurator” 2011/3–4; B. Chojnacka-Kucharska, *Glosa do postanowienia SN z 1.09.2010 r., IV KK 73/10*, PS 2013/1; B. Chojnacka-Kucharska, *Glosa do wyroku SA z 28.12.2011 r., II AKA 385/11*, PS 2013/11–12; O. Chybiński, *Paserstwo w polskim prawie karnym*, Warszawa 1962; O. Chybiński, *Rozbój w teorii i praktyce*, Wrocław 1975; O. Chybiński, W. Gutekunst, W. Świda, *Prawo karne. Część szczególna*, Wrocław 1971, 1980; W. Cieślak, *Glosa do uchwały SN z 19.02.1997 r., I KZP 39/96*, PiP 1998/1; W. Cieślak, *Glosa do wyroku SA z 16.06.1999 r., II AKA 89/99*, Prok. i Pr. 2001/2; W. Cieślak, *Glosa do wyroku SA z 6.03.2003 r., II AKA 231/02*, „Palestra” 2004/7–8; W. Cieślak, *O wzajemnym stosunku zmuszania, rozboju i wymuszenia rozbójniczego*, „Palestra” 1994/12; W. Cieślak, *Przestępstwa rozbójnicze i ich wzajemne relacje (na tle kodeksu karnego z 1997 r.)*, GSP 2000, t. VII; W. Cieślak, *Rozporządzenie mieniem jako znamię wymuszenia rozbójniczego*, „Palestra” 1995/11–12; W. Cieślak, *Wymuszenie rozbójnicze*, Kraków 2000; W. Cieślak, M. Górtowski, *Glosa do postanowienia SN z 29.01.2004 r., I KZP 37/03*, „Rejent” 2004/9; W. Cieślak, T. Kopoczyński, *Glosa do wyroku SN z 17.04.1998 r., IV KKN 411/97*, „Palestra” 1999/5–6; E. Czarny-Drożdżejko, *Ochrona informacji i programów komputerowych* [w:] *Prawo autorskie a postęp techniczny*, red. J. Barta, R. Markiewicz, Kraków 1999; M. Czekaj, *Posługiwanie się niebezpiecznym przedmiotem – jako znamię przestępstwa w kodeksie karnym*, Prok. i Pr. 1999/2; Z. Cwiąkalski, *Błąd co do bezprawności czynu w polskim prawie karnym. Zagadnienia teorii i praktyki*, Kraków 1991; Z. Cwiąkalski, *Znamiona normatywne w kodeksie karnym* [w:] *Problemy odpowiedzialności karnej. Księga ku czci Profesora Kazimierza Buchały*, Kraków 1994; Z. Cwiąkalski, A. Zoll, *Przegląd orzecznictwa SN z zakresu prawa karnego materialnego za rok 1986*, NP 1987/11–12; W. Dadak, *Przestępstwa związane z działalnością ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczeń gospodarczych*, CzPKiNP 2006/1; P. Daniluk, *Glosa do postanowienia SN z 23.05.2013 r., IV KK 68/13*, OSP 2014/5; K. Daszkiewicz, *Korupcja. Błędy i luki w przepisach. Przywileje dla skorumpowanych* [w:] *Kodeks karny z 1997 r. Uwagi krytyczne*, Gdańsk 2001; K. Daszkiewicz, *Korupcja w świetle przepisów kodeksu karnego* [w:] *Nowa kodyfikacja karna. Krótkie komentarze*, Warszawa 1998; K. Daszkiewicz, *Usiłowanie nieudolne (ze szczególnym uwzględnieniem uchwały Sądu Najwyższego z 20.11.2000 r.)*, Prok. i Pr. 2001/9; K. Dąbkiewicz, *Glosa do postanowienia SN z 5.12.2013 r., II KK 212/13*, OSP 2014/9; M. Dąbrowska-Kardas, *Kara jako konflikt dóbr i kolizja norm w świetle koncepcji Roberta Alexy’ego konfliktu reguł i kolizji zasad. Rozważania na tle konstytucyjnych norm stanowienia i stosowania prawa*, Prz. Sejm. 1996/4; M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, *Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego z zakresu prawa karnego materialnego za rok 1995*, PS 1996/11–12; M. Derlatka, *Glosa do wyroku SN z 21.06.2012 r., III KK 148/12*, „Palestra” 2013/9–10; M. Derlatka, *Wartość szkody jako wyznacznik społecznej szkodliwości czynu – uwagi na marginesie wyroku Sądu Najwyższego z 22.10.2013 r., V KK 233/13*, „Palestra” 2014/7–8; R. Dębski, *Pozaustawowe znamiona przestępstwa. O ustawowym charakterze norm prawa karnego i znamionach typu czynu zabronionego nie określonych w ustawie*, Łódź 1995; A. Drozd, *Rozporządzenie mieniem jako znamię oszustwa sądowego. Uwagi na tle wyroku Sądu Najwyższego z 29.08.2012 r., V KK 419/11*, CzPKiNP 2014/2; E. Drozd, *Numerus clausus praw rzeczowych* [w:] *Problemy kodyfikacji prawa cywilnego*.

Księga pamiątkowa ku czci Profesora Zbigniewa Radwańskiego, red. S. Soltysiński, Poznań 1990; J. Duda, *Glosa do uchwały SN z 24.01.2013 r.*, I KZP 19/12, CzPKiNP 2013/1; M. Dudzik, *Drobna kradzież popełniona z użyciem przemocy – przepięstwo czy wykroczenie*, „Nowa Kodyfikacja Prawa Karnego” 2009/24; M. Dudzik, *Glosa do postanowienia SN z 28.03.2012 r.*, I KZP 1/12, „Ius Novum” 2013/3; T. Dukiet-Nagórska, *Kradzież z włamaniem*, NP 1981/10–11; J. Duży, *Falszerstwo intelektualne faktury a uszczuplenie podatku od towarów i usług*, PS 2009/11–12; J. Duży, *Glosa do uchwały SN z 24.01.2013 r.*, I KZP 19/12, PiP 2014/7; J. Duży, *Kwalifikacja prawna uszczuplenia podatku od towarów i usług*, PiP 2008/10; J. Duży, *Przedmiot ochrony oszukańczych uszczupień podatkowych*, Prok. i Pr. 2011/12; J. Duży, P. Kołodziejcki, *Glosa do wyroku SA z 21.02.2014 r.*, II AKA 409/13, PS 2015/4; T. Dybowski, *Części składowe rzeczy*, NP 1969/1; P. Dziekoński, *Problem kwalifikacji prawnej VoIP-phreakingu*, Prok. i Pr. 2011/5; K. Eichstaedt, *Idealny zbieg przepięstw z art. 286 § 1 k.k. i z art. 76 § 1 k.k.*, Prok. i Pr. 2012/7–8; M. Filar, *Zakres pojęciowy znamienia pełnienia funkcji publicznej na gruncie art. 228 k.k.*, „Palestra” 2003/7–8; S. Frankowski, *Przepięstwa kierunkowe w teorii i praktyce*, Warszawa 1970; D. Fuchs, *Wyłączenie współnika w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością*, M. Praw. 1997/7; A. Gaberle, *Glosa do postanowienia SN z 29.05.2003 r.*, I KZP 13/03, OSP 2004/4; A. Gaberle, *Niebezpieczne narzędzie jako problem legislacyjny*, PiP 1993/1; M. Gabriel-Węglowski, *O kontrowersjach wykładni pojęcia „przedmiot niebezpieczny” w bóje oraz w pobiciu*, PS 2015/1; B. Gadecki, *Glosa do wyroku SN z 9.12.2009 r.*, V KK 313/09, GSP-Prz. Orz. 2013/3; B. Gadecki, *Glosa do wyroku SO z 24.11.2011 r.*, V Ka 611/11, GSP-Prz.Orz. 2015/1; B. Gadecki, *Kontrowersje wokół odpowiedzialności za zniszczenie lub uszkodzenie dobra o szczególnym znaczeniu dla kultury*, „Ius Novum” 2013/4; D. Gajdus, *Czynny żal w polskim prawie karnym*, Toruń 1984; M. Gałązka, *Kradzież rozbójnicza – granica między podmiotem a stroną przedmiotową*, Prok. i Pr. 2013/10; M. Gałązka, *Przywłaszczenie na szkodę współwłaściciela w świetle polskiego prawa karnego*, PiP 2013/11; L. Gardocki, *Prawo karne*, Warszawa 1998; L. Gardocki, *Przepięstwa przeciwko mieniu w projekcie kodeksu karnego*, „Palestra” 1994/7–8; L. Gardocki, *Zagadnienia teorii kryminalizacji*, Warszawa 1990; L. Gardocki, *Zasada nullum crimen sine lege a akty normatywne naczelnych organów organizacji państwowej*, PiP 1969/3; J. Giezek, *Wprowadzenie w błąd jako znamię oszustwa popełnionego w obrocie gospodarczym [w:] Nauki penalne wobec problemów współczesnej przepięszości. Księga jubileuszowa z okazji 70 rocznicy urodzin Profesora Andrzeja Gaberle*, Kraków 2007; J. Giezek (red.), D. Gruszecka, N. Kłaczyńska, G. Łabuda, A. Muszyńska, T. Razowski, *Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz*, Kraków 1934; K. Gorazdowski, *Broń palna – broń gazowa?*, PS 2001/5; G. Goss, *Glosa do wyroku SN z 5.12.2008 r.*, III CSK 191/08, OSP 2010/1; G. Gozdór, *Przepięstwa z ustawy o usługach detektywistycznych*, Prok. i Pr. 2005/6; R. Góral, *Kodeks karny. Praktyczny komentarz*, Warszawa 1996; O. Górniok, *Glosa do uchwały SN z 30.09.2003 r.*, I KZP 22/03, OSP 2004/5; O. Górniok, *Glosa do wyroku z 19.07.1974 r.*, III KR 55/74, NP 1976/4; O. Górniok, *Jeszcze o nadużyciach procedury podatku VAT*, Prok. i Pr. 2000/6; O. Górniok, *„Niekorzystne rozporządzenie” i „cudze mienie” jako znamiona przepięstwa oszustwa (na tle niektórych sposobów wyłudzeń nieruchomości)*, Prok. i Pr. 2002/9; O. Górniok, *O korupcji gospodarczej w warunkach gospodarki rynkowej, cz. 1, Pojęcie, przejawy i uwarunkowania*, PPK 1995/21; O. Górniok, *O pojęciu korzyści majątkowej w kodeksie karnym (problemy wybrane)*, PiP 1978/4; O. Górniok, *O przepięstwach przeciwko mieniu w projekcie zmian przepisów kodeksu karnego*, NP 1982/9–10; O. Górniok, *Pożyczka jako sposób doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem*, Pr. Bank. 1997/3; O. Górniok, *Prawo karne gospodarcze. Komentarz*, Toruń 1997; O. Górniok, *Przepięszość gospodarcza w okresie przechodzenia do gospodarki rynkowej [w:] Prawo i prawnicy w okresie przemian rynkowych*, red. A. Ratajczak, P. Gosienicki, Poznań 1992; O. Górniok, *Uszczuplenie podatku VAT z zagarnięciem mienia społecznego*, Prok. i Pr. 1997/2; O. Górniok, S. Hoc, M. Kalitowski, S.M. Przyjemski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, *Kodeks karny. Komentarz*, t. 2, Gdańsk 2004; K. Gruszecki, *Glosa do wyroku NSA z 2.02.2000 r.*, SA/Rz 2248/99, OSP 2001/4; W. Grzeszczyk, *Zmiany prawa karnego wprowadzone ustawą z 18.03.2004 r.*, Prok. i Pr. 2004/7–8; S. Grzybowski, J. Skąpski, M. Sośniak, S. Włodyka, S. Wójcik, *Prawo cywilne*, Warszawa 1972; W. Gutekunst, *Kradzież szczególnie zuchwała i z włamaniem*, PPIA 1979/5; W. Gutekunst, *O położeniu przedmiotu wykonawczego kradzieży z włamaniem*, NP 1956/11–12; W. Gutekunst, *Zagarnięcie mienia społecznego*, Warszawa 1956; M. Gutowski, *Nieważność i inne przypadki wadliwości czynności prawnych w kontekście odpowiedzialności karnoprawnej*, PiP 2004/9; E. Guzik-Makaruk, E. Pływaczewski, *Pasertwo [w:] System Prawa Karnego, t. 9, Przepięstwa przeciwko mieniu i gospodarcze*, red. R. Zawłocki, Warszawa 2015; T. Hanausek, *Problem „niebezpieczności” broni palnej*, PiP 2001/6; A. Herzog, *Charakter prawny tablic rejestracyjnych w rozumieniu prawa karnego*,

Prok. i Pr. 2006/4; A. Herzog, *Tablice rejestracyjne pojazdu jako dokument w rozumieniu prawa karnego*, Prok. i Pr. 2002/10; S. Hoc, *O prawnokarnej ochronie przedstawicieli państw obcych oraz ich symboli państwowych*, Prok. i Pr. 2003/12; L. Hochberg, *Rzecz o włamaniu*, NP 1972/9; P. Hofmański, M. Melezini, G. Szczygieł, *Orzecznictwo Sądu Najwyższego*, Białystok 1997; E. Hryniewicz, *Karnoprawne aspekty orzekania o krótkookresowej niezdolności do pracy*, PiZS 2014/3; J. Ignatowicz, *Ochrona posiadania*, Warszawa 1963; J. Ignatowicz, *Prawo rzeczowe*, Warszawa 1994; K. Indecki, *Przestępstwo paserstwa w kodeksie karnym z 1969 r. Analiza dogmatyczna*, Łódź 1991; T. Iwanek, *Kradzież szczególnie zuchwała – perspektywa historyczna i uwagi de lege lata*, Prok. i Pr. 2021/1; M. Jachimowicz, *Przestępstwo niezgłoszenia danych do ubezpieczenia społecznego* (art. 219 k.k.), Prok. i Pr. 2007/6; M. Jachimowicz, *Przestępstwo przeszkadzania wyborom* (art. 249 k.k.), WPP 2012/1–2; D. Jagiełło, *Oszustwa przetargowe*, „Zamówienia Publiczne Doradca” 2008/9; K.J. Jakubski, *Przestępstwa związane z użyciem kart*, Pr. Bank. 1998/2; P. Janas, *Porwanie dla okupu* (art. 252 k.k.) – zagadnienia wybrane ze szczególnym uwzględnieniem problematyki zbiegu przepisów, „Prokurator” 2008/2–3; R. Janczewicz, L.A. Niewiński, *Tak zwane czyny „przepełnione”*, WPP 2005/2; A. Janiak, *Glosa do wyroku SN z 12.03.1999 r.*, WKN 37/98, OSP 2000/3; M. Janowski, *Przestępstwo tzw. oszustwa komputerowego*, Prok. i Pr. 2011/10; W. Jarocho, *Prawnokarna ochrona konsumentów*, PUG 2004/6; W. Jarocho, *Przestępstwa ubezpieczeniowe*, M. Praw. 1998/11; Z. Jeleń, *Pojęcie broni palnej*, Prok. i Pr. 2002/5; A. Jezusek, *Glosa do uchwały SN z 24.01.2013 r.*, I KZP 19/12, Prok. i Pr. 2014/7–8; A. Jezusek, *Orzeczenie sądowe w sprawie cywilnej jako rozporządzenie mieniem w rozumieniu art. 286 k.k.*, PS 2012/1; A. Kabat, *Wytyczne wymiaru sprawiedliwości w sprawie kradzieży z włamaniem*, PiP 1980/10; J. Kaczmarek, *Konsekwencje prawnokarne uwolnienia zakładnika* (art. 252 § 4 k.k.), Prok. i Pr. 2001/6; T. Kaczmarek, *O bonie towarowym raz jeszcze*, PiP 2004/10; T. Kaczmarek, *Sporne problemy odpowiedzialności karnej ekstraneusa za współsprawstwo do przestępstw indywidualnych* [w:] *Nauka wobec prawdy sądowej. Księga pamiątkowa ku czci Profesora Zdzisława Kęgla*, Wrocław 2005; J. Kanarek, *Glosa do uchwały SN z 24.01.2013 r.*, I KZP 19/12, „Palestra” 2013/7–8; P. Kardas, *Czy możliwy jest jednoczynowy zbieg sprawczych odmian oszustwa i nadużycia zaufania?* [w:] *Problemy współczesnego prawa karnego i polityki kryminalnej. Księga Jubileuszowa Profesora Zofii Sienkiewicz*, red. M. Bojarski, J. Brzezińska, K. Łucarz, Wrocław 2015; P. Kardas, *Glosa do uchwały SN z 21.06.1995 r.*, I KZP 22/95, WPP 1997/1; P. Kardas, *Glosa do wyroku SN z 13.04.2006 r.*, IV KK 40/06, PS 2007/6; P. Kardas, *Idealny zbieg przestępstw jako problem teoretyczny, dogmatyczny i kryminalnopolityczny*, CzPKiNP 2014/3; P. Kardas, *Karnoprawne aspekty posłużenia się fakturą nierzetelną*, Prok. i Pr. 2007/2; P. Kardas, *Karnoskarbowe konsekwencje korekty deklaracji podatkowej. Uwagi o ustawowych przesłankach bezkarności określonych w art. 16a k.k.s.*, CzPKiNP 2011/3; P. Kardas, *Konstrukcja działania na szkodę spółki handlowej oraz przestępstwa stanowiące jej odpowiednik – projekt nowelizacji „Palestra”* 2011/1–2; P. Kardas, *Konstrukcja idealnego zbiegu, a zakres zastosowania zasady rei iudicate*, „Palestra” 2011/11; P. Kardas, *Konstrukcja idealnego zbiegu przestępstw, a konstytucyjna i konwencyjna zasada ne bis in idem*, CzPKiNP 2010/4; P. Kardas, *O wzajemnych relacjach między przepisem art. 76 § 1 k.k. a przepisem 286 § 1 k.k.*, Prok. i Pr. 2008/12; P. Kardas, *Odpowiedzialność karna za działanie na szkodę spółki – o potrzebie zmian*, PPH 2011/8; P. Kardas, *Odpowiedzialność karna za łapownictwo (rozważania na tle projektowanych nowelizacji kodeksu karnego)*, PS 2002/7–8; P. Kardas, *Odpowiedzialność za nadużycie zaufania i oszustwo w konfiguracjach wieloosobowych*, CzPKiNP 2014/1; P. Kardas, *Okoliczności wyłączające przestępczość lub karalność zachowania a konstrukcja czynu ciągłego*, Prok. i Pr. 2008/1; P. Kardas, *Oszustwo komputerowe w kodeksie karnym*, PS 2000/11–12; P. Kardas, *Prawnokarna ochrona informacji w polskim prawie karnym z perspektywy przestępstw komputerowych. Analiza dogmatyczna i strukturalna w świetle aktualnie obowiązującego stanu prawnego*, CzPKiNP 2000/1; P. Kardas, *Prawnokarne aspekty uchylania się od wykonania zobowiązania podatkowego w podatku VAT – oszustwo skarbowe czy oszustwo klasyczne?*, Prok. i Pr. 2006/5; P. Kardas, *Przestępstwo ciągle w prawie karnym materialnym. Analiza konstrukcji modelowych na tle pojęcia czynu oraz zbiegu przepisów i zbiegu przestępstw*, Kraków 1999; P. Kardas, *Res iudicata a konstrukcja czynu ciągłego*, CzPKiNP 2007/2; P. Kardas, *Szkoda majątkowa jako znamię przestępstwa nadużycia zaufania*, Prok. i Pr. 1996/7–8; P. Kardas, *Teoretyczne podstawy odpowiedzialności karnej za przestępne współdziałanie*, Kraków 2001; P. Kardas, *Współdziałanie przestępne a nowe formy przestępczości*, GSP 2008, t. I; P. Kardas, *Zasada ochrony wolności a odpowiedzialność karna za wymuszenie zwrotu wierzytelności* [w:] *Prawnokarne aspekty wolności*, red. M. Mozgawa, Kraków 2006; P. Kardas, *Zatrudnienie w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi jako ustawowe kryterium wyznaczające zakres znaczeniowy pojęcia „osoba pełniąca funkcję publiczną”*, CzPKiNP 2005/1; P. Kardas, *Zbieg przepisów art. 284 k.k. i art. 296 k.k. Pozorny czy rzeczywisty problem związany ze wskazaniem właściwej podstawy kwalifikacji prawnej* [w:] *Państwo prawa*

Uwagi wprowadzające

1. Przeszćpstwo kradzieży zostało w Kodeksie karnym z 1997 r. nieco inaczej opisane niż jego odpowiednik w art. 203 k.k. z 1969 r. W związku z odstąpieniem od zasady szczególnej regulacji związanej z ochroną mienia społecznego przeszćpstwo kradzieży z art. 278 **obejmuje znacznie szerszy niż jego poprzednik przedmiotowy zakres ochrony. Obok zamachów skierowanych przeciwko rzeczom indywidualnym (cudzym) kryminalizuje także zamachy skierowane przeciwko wszelkim rzeczom społecznym.** Stąd też obejmuje ono swoim zakresem zachowania opisane w Kodeksie karnym z 1969 r., w art. 199–202, w części, w jakiej te typy przeszćpne kryminalizowały zagarnięcie mienia społecznego poprzez kradzież (por. art. 120 § 8 k.k. z 1969 r.). Wprowadzone w tym zakresie przez Kodeks karny z 1997 r. modyfikacje dobrze przyjęły się w praktyce stosowania prawa. Podkreślić należy, że konstrukcja przeszćpstwa kradzieży nie wywołuje poważniejszych kontrowersji i trudności w praktyce stosowania prawa.
2. Uzasadnione wydaje się także stwierdzenie, że stosunkowo dobrze w praktyce stosowania prawa funkcjonuje istotnie zmodyfikowany w Kodeksie karnym z 1997 r. jurydyczny opis kradzieży. W miejsce występującego w Kodeksach karnych z 1932 i 1969 r. sformułowania „**cudze mienie ruchome**”, określającego przedmiot przeszćpstwa kradzieży, pojawia się cywilistyczne sformułowanie „**cudza rzecz ruchoma**”. W uzasadnieniu rządowego projektu Kodeksu karnego z 1997 r. stwierdzono w odniesieniu do tej zmiany, iż podstawą jej wprowadzenia były racje semantyczne oraz kwestie wynikające z postulatu ścisłości językowej przy opisie typu czynu zabronionego. Jakkolwiek w zakresie wprowadzonej ponownie do systemu konstrukcji kradzieży szczególnie zuchwałej pojawiło się ponownie pojęcie mienia ruchomego, nie wpływa ono zasadniczo na sposób rekonstrukcji zakresu znaczeniowego pojęcia rzeczy ruchomej, a w konsekwencji wykładnię znamion przeszćpstwa przewidzianego w art. 278.
3. Nawiązanie w ramach charakterystyki znamion przeszćpstwa kradzieży do terminologii zaczerpniętej z prawa cywilnego nakazuje **w procesie interpretacji znamion kradzieży w tym zakresie odwoływać się do brzmienia i wykładni tego pojęcia w prawie cywilnym** (por. T. Kaczmarek, *O bonie towarowym...*, s. 100 i n.; M. Budyn, M. Kulik, *Glosa...*; zob. uzasadnienie postanowienia SN z 9.06.2006 r., I KZP 14/06, OSNKW 2006/7–8, poz. 67, oraz glosy do tego postanowienia: B.J. Stefańskiej, OSP 2008/2, poz. 14, s. 83 i n.; M. Pawełka, „Palestra” 2007/1–2, s. 302 i n.; W. Zalewskiego, GSP-Prz.Orz. 2007/1, s. 137 i n.). **Nie oznacza to jednak, że sposób wyznaczania zakresu znaczeniowego pojęcia rzeczy ruchomej w cywilistyce determinuje zakres znaczeniowy tego terminu w prawie karnym.** O konieczności dokonania odpowiednich **modyfikacji znaczeniowych pojęcia rzeczy ruchomej** w prawie karnym w porównaniu ze znaczeniem nadawanym temu terminowi w prawie cywilnym prze-

sądza nie tylko wyjątkowo wąskie rozumienie „rzeczy ruchomej” w cywilistyce, lecz także wprowadzenie do tzw. słowniczka wyrażeń ustawowych definicji tego pojęcia (por. J. Majewski [w:] *Kodeks karny...*, red. A. Zoll, s. 1195–1200; T. Kaczmarek, *O bonie towarowym...*, s. 101 i n.).

4. Zawierający cywilistyczną definicję rzeczy art. 45 k.c. stanowi, że: „Rzeczami w rozumieniu niniejszego kodeksu są tylko przedmioty materialne”. W doktrynie prawa cywilnego oraz orzecznictwie przyjmuje się, że „rzecz” charakteryzuje się trzema konstytutywnymi elementami: jest przedmiotem materialnym, stanowi przedmiot wyodrębniony i może samodzielnie występować w obrocie (por. E. Skowrońska [w:] *Kodeks cywilny...*, red. K. Pietrzykowski, s. 108; M. Bednarek, *Mienie...*, s. 47 i n.).
5. W rozumieniu prawa cywilnego nie są rzeczami dobra niematerialne, np. prawa niemajątkowe (autorskie, wynalazcze), utwory literackie, muzyczne, naukowe, wynalazki itp., a także energie (elektryczna, gazowa, cieplna, wodna, atomowa). Energia nie jest przedmiotem materialnym, przy czym wiele rodzajów energii jest nierozdzielnie związanych z tzw. nośnikami, które są mierzalne zarówno według ilości, jak i według jakości. Stąd też w cywilistyce podkreśla się potrzebę odrębnego uregulowania kwestii związanych z obrotem energią, przyjmując zasadę odpowiedniego stosowania do energii przepisów dotyczących rzeczy (zob. np. art. 555 k.c., według którego: „Przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody”; por. też E. Skowrońska [w:] *Kodeks cywilny...*, red. K. Pietrzykowski, s. 108; C. Żuławska [w:] G. Bieniek [i in.], *Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania...*, s. 34). Zarazem należy pamiętać, że szczególny status energii nie rozciąga się na jej nośniki, które z uwagi na charakterystykę traktowane są jak rzeczy. Ma to istotne znaczenie z punktu widzenia wykładni znamion przestępstwa stypizowanego w art. 278 § 5 k.k., które odnosi się wyłącznie do energii, nie zaś nośników, jako dających się wyodrębnić i zmierzyć przedmiotów o charakterze materialnym, mogących stanowić przedmiot obrotu. W razie uczynienia przedmiotem czynności wykonawczej nośnika energii podstawą odpowiedzialności za zamach przywłaszczeniowy realizowany poprzez zabór pozostaje klasyczna konstrukcja kradzieży opisana w art. 278 § 1. W konsekwencji należy podkreślić, że posłużenie się w znamionach przestępstwa z art. 278 § 1 pojęciem rzeczy przy jednoczesnym wyraźnym nawiązaniu do cywilistycznego rozumienia tego pojęcia, dopuszczającym jednak możliwość wprowadzania w obszarze prawa karnego modyfikacji zakresu znaczeniowego tego terminu, w przypadku wyłączenia z zakresu znaczeniowego pojęcia rzeczy różnych rodzajów energii, wymaga jednak precyzyjnego zdefiniowania tego ostatniego pojęcia. W tym kontekście podkreślić należy, że energia to według ujęcia słownikowego „wyrażona w jednostkach pracy wielkość fizyczna, określająca zdolność ciała lub układu do wykonania pracy przy przejściu z jednego stanu do drugiego” (*Słownik...*, t. 1, red. M. Szymczak, s. 545). Trafnie zatem podkreśla Sąd Najwyższy, że „energia jest wielkością fizyczną, charak-

teryzującą w sposób ilościowy układ materialny, określającą ruch jego składników oraz ich wzajemne oddziaływanie (...). Rdzeniem znaczeniowym pojęcia «energia» jest więc mierzalna zdolność ciała do wykonania pracy” (zob. uzasadnienie postanowienia SN z 9.06.2006 r., I KZP 14/06). Energia jest zatem przedmiotem niematerialnym, co przesądza, że nie można do niej zaliczać jej nośników, będących przedmiotami materialnymi, które dają się wyodrębnić. Trafnie zatem wskazuje Sąd Najwyższy, że: „W przeciwieństwie do energii, gaz, jako przedmiot materialny, daje się wyodrębnić przez «zamknięcie» w pojemnikach, cysternach, butlach, obwodach zamkniętych (rurociągach), wskutek czego staje się rzeczą ruchomą (...). Gaz w takiej postaci będzie więc przedmiotem wykonawczym czynu z art. 278 § 1 k.k.” (zob. uzasadnienie postanowienia SN z 9.06.2006 r., I KZP 14/06). Takie podejście interpretacyjne pozwala na przedstawienie generalnej tezy, że: „Zabór w celu przywłaszczenia nośnika energii, wyodrębnionego w rzecz ruchomą (art. 278 § 1 k.k.) wyłącza możliwość kwalifikowania takiego zachowania jako kradzieży energii (art. 278 § 5 k.k.)” (por. postanowienie SN z 9.06.2006 r., I KZP 14/06; zob. identycznie wyrok SN z 22.10.2013 r., V KK 233/13, OSNKW 2014/3, poz. 21; postanowienie SN z 29.10.2013 r., V KK 233/13, Biul. PK 2013/11, poz. 36–38). Podobnie zabór wody z urządzeń wodociągowych nie może być traktowany jako zabór energii (wodnej) w rozumieniu art. 278 § 5. „Woda jako przedmiot materialny, dający się wyodrębnić przez «zamknięcie» w pojemnikach, cysternach, butlach, obwodach zamkniętych, jest rzeczą ruchomą (...)” (postanowienie SN z 9.06.2006 r., I KZP 15/06, „Wspólnota” 2006/38, s. 30).

6. Pewne trudności związane są także z cywilistycznym statusem **pieniędzy** (banknotów oraz bilonu). Pieniądze uważa się bowiem zwykle za rzeczy *sui generis*, przyjmując, że mogą być one traktowane jako rzeczy, ale o bardzo specyficznym charakterze. Pieniądz bowiem swoją rolę w obrocie czerpie z faktu, że ma siłę umarzania zobowiązań. Wartość pieniądza nie wynika z jego właściwości fizycznych jako przedmiotu, lecz z określonych gwarancji, jakie zapewnia mu państwo (por. J. Ignatowicz, *Prawo rzeczowe...*, s. 14 i n.; A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, *Prawo cywilne...*, 1996, s. 234 i n.; E. Skowrońska [w:] *Kodeks cywilny...*, red. K. Pietrzykowski, s. 108).
7. Z punktu widzenia odpowiedzialności karnej **przedmiotem kradzieży mogą być jedynie tzw. rzeczy ruchome**. Przesłębstwo z art. 278 w żadnym zakresie **nie odnosi się do nieruchomości**. Natomiast obejmuje **wszelkie rodzaje rzeczy ruchomych**, a więc zarówno te **oznaczone co do tożsamości** (oznaczone indywidualnie), jak i **oznaczone co do gatunku** (oznaczone rodzajowo).
8. Wprowadzona w art. 278 zmiana terminologiczna zastępująca sformułowanie „cudze mienie ruchome” określeniem „cudza rzecz ruchoma” w pewnym zakresie nawiązuje do powszechnie przyjmowanych w odniesieniu do art. 203 k.k. z 1969 r. poglądów, według których przedmiotem przestępstwa z art. 203 mogło być tylko mie-

nie w tzw. węższym zakresie tej nazwy, a więc obejmujące jedynie rzeczy i energię (por. D. Pleńska, O. Górniok [w:] *System Prawa Karnego*, t. 4, s. 364 i n.). W komentarzach do art. 203 k.k. z 1969 r. jednoznacznie stwierdzano, że przedmiotem kradzieży może być tylko mienie ruchome, tzn. rzecz lub energia (por. W. Świda [w:] I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, *Kodeks karny...*, s. 610) lub w innym ujęciu, że: „Mieniem ruchomym jest każda rzecz przedstawiająca wartość materialną (...)” (por. J. Bafia [w:] J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, *Kodeks karny...*, s. 528 i n.). Podobnie pojęcie mienia ruchomego interpretowano w orzecznictwie, przyjmując, że mienie ruchome to każda rzecz przedstawiająca wartość materialną, dająca się przeliczyć na pieniądze i mogąca być przedmiotem obrotu (por. wyrok SN z 1.07.1981 r., V KRN 122/81, OSNPG 1982/1, poz. 4). Śledząc ujęte wąsko pojęcie mienia w odniesieniu do art. 203 k.k. z 1969 r. w literaturze i orzecznictwie, można było zaobserwować tendencję do obejmowania terminem „mienie ruchome” obok rzeczy także energii oraz innych przedmiotów majątkowych, których wartość dała się wyrazić w pieniądzu i które mogły być przedmiotem obrotu, oraz zaliczania do nich m.in. środków płatniczych, innych dokumentów opiewających na określone kwoty pieniężne (weksle, чеки) albo zawierających obowiązek wypłaty kapitału, odsetek lub udziału w zyskach, jak również dokumentów uprawniających do innego mienia lub określonego płatnego świadczenia (np. kwity bagażowe, bilety na przejazd środkiem lokomocji itp.; zob. A. Marek, *Prawo karne...*, s. 520 i n.).

9. Nieco inaczej natomiast pojęcie mienia ruchomego interpretowano w Kodeksie karnym z 1932 r., gdzie uznawano, że przedmiotem kradzieży może być nie tylko rzecz ruchoma, lecz także wszelkie mienie ruchome. Podkreślano zarazem, że pojęcie mienia jest oczywiście znacznie obszerniejsze od pojęcia rzeczy, obejmuje bowiem nie tylko przedmioty w stanie płynnym (np. woda mineralna) lub lotnym (gaz), które przy interpretacji ekstensywnej można podciągnąć pod pojęcie rzeczy, lecz także prąd elektryczny, który rzeczą bezwzględnie nie jest (por. J. Makarewicz, *Kodeks karny...*, s. 444 i n.). W orzecznictwie przedwojennym przyjmowano m.in. że: „Blankiet czekowy przedstawia pewną wartość majątkową i jako mienie ruchome, spełniające w majątku pokrzywdzonego funkcję gospodarczą, podpada pod ochronę art. 257 § 1 k.k. z 1932 r.” (zob. wyrok SN z 10.12.1934 r., III K 1404/34, OSN(K) 1935/7, poz. 270).
10. Wprowadzając do znamion przestępstwa kradzieży pojęcie rzeczy i zastępując nim termin „mienie ruchome”, ustawodawca w uzasadnieniu projektu Kodeksu karnego z 1997 r. podkreślił, że przy określeniu przedmiotu tego przestępstwa posługuje się terminologią cywilistyczną. Takie nawiązanie do cywilistycznego pojęcia rzeczy ruchomej sprawiło, że konieczne stało się rozszerzenie w obszarze prawa karnego cywilistycznego rozumienia rzeczy oraz wprowadzenie odrębnych typów kradzieży, których przedmiotem nie są rzeczy w rozumieniu art. 45 k.c. Trafnie wskazuje się w piśmiennictwie, że: „Ustawodawca – przejmując z prawa cywilnego pojęcie «rzeczy rucho-

mej» – jednocześnie w art. 115 § 9 zmodyfikował znaczenie tego terminu i przyjął własne, autonomiczne jego rozumienie – zawężone, inaczej niż w prawie cywilnym, tylko do niektórych dokumentów potwierdzających prawa majątkowe” (T. Kaczmarek, *O bonie towarowym...*, s. 100).

11. **Rozszerzenie zakresu pojęcia rzeczy ruchomej w prawie karnym dokonane zostało przez art. 115 § 9**, zgodnie z którym: „Rzeczą ruchomą (...) jest także polski albo obcy pieniądź lub inny środek płatniczy oraz dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce”.
12. **Szczególna regulacja dotycząca kradzieży przedmiotów niebędących rzeczami przewidziana została dla kradzieży energii lub karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego, a także dla tzw. kradzieży programu komputerowego.**
13. Uwzględniając całokształt regulacji odnoszącej się do przedmiotu przestępstwa kradzieży, należy stwierdzić, że **pojęcie rzeczy ruchomej nie jest tożsame z analogicznym terminem występującym w prawie cywilnym**. Termin „rzecz ruchoma” ma w kontekście przestępstwa określonego w art. 278 **szerszy zakres znaczeniowy niż „rzecz ruchoma”** w prawie cywilnym. W konsekwencji o tym, czy określony przedmiot stanowi rzecz ruchomą w rozumieniu przepisu art. 278, **przesądzać będzie nie tyle cywilistyczne rozumienie tego terminu, ile całokształt regulacji odnoszącej się do rzeczy, zawartej w Kodeksie karnym i interpretowanej z uwzględnieniem reguł znaczeniowych powszechnego języka polskiego** (por. B. Michalski [w:] *Kodeks karny...*, red. A. Wąsek, s. 740; J. Majewski [w:] *Kodeks karny...*, red. A. Zoll, s. 1198 i n.; zob. też uchwała SN z 21.10.2003 r., I KZP 33/03, OSNKW 2003/11–12, poz. 96).
14. Z uwagi na istnienie w Kodeksie wykroczeń odpowiednika art. 278 § 1, określonego w art. 119 § 1–2 k.w., należy stwierdzić, że kradzież cudzej rzeczy ruchomej lub jej usiłowanie **stanowić może przestępstwo, jeżeli wartość przedmiotu kradzieży przekracza próg kontrawencjonalizacji**; w przypadku gdy wartość ta nie przekracza wskazanej w art. 119 § 1 k.w. kwoty, zachowanie polegające na zaborze cudzej rzeczy ruchomej uznaje się za wykroczenie (por. wyrok SN z 17.11.2004 r., V KK 279/04, OSNwSK 2004/1, poz. 2109, s. 997). Trafnie podkreśla się w orzecznictwie, że „w przypadku przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., popełnionego przed dniem wejścia w życie ustawy z 27.09.2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, za które prawomocnie orzeczono określone kary, analizę wartości granicznej mienia stanowiącego przedmiot kradzieży dla celów kontrawencjonalizacji, w myśl art. 119 § 1 k.w., w brzmieniu nadanym tą ustawą należy odnosić ¼ minimalnego wynagrodzenia [aktualnie kwoty 500 zł – przyp. aut.], jednak nie z chwili popełnienia czynu zabronionego (...) a z daty wejścia w życie ustawy z 27.09.2013 r.” (postanowienie SN

Komentarz do Kodeksu karnego pod redakcją prof. Włodzimierza Wróbla i prof. Andrzeja Zolla zdążył już na stałe wpisać się do kanonu literatury karnistycznej. Prawnicy cenią go za kompleksowość i nowatorskie podejście do złożonej problematyki materialnego prawa karnego i jego interpretacji w zmieniającej się wciąż rzeczywistości. Pierwszy tom komentarza obejmuje część ogólną Kodeksu. Tom drugi składający się z dwóch woluminów zawiera skomentowane przepisy artykułów 117–277d. Tom trzeci oprócz dalszego ciągu komentarza do części szczególnej zawiera gruntownie skomentowaną część wojskową Kodeksu karnego (art. 317–363).

W obecnym wydaniu uwzględniono zmiany dotyczące m.in. przestępstwa żądania od konsumenta nadmiernych świadczeń z tytułu korzystania z kapitału oraz nowego przestępstwa polegającego na zmianie wskazań drogomierza. Ponadto uzupełniono pozycje literatury przedmiotu oraz orzecznictwo zarówno polskie, jak i unijne dotyczące omawianej tematyki. Autorzy zajmują jednoznaczne stanowisko wobec wielości interpretacji i poglądów proponowanych w piśmiennictwie karnistycznym, opracowanie będzie więc cenną pomocą w stosowaniu prawa karnego materialnego.

Autorami komentarza są przede wszystkim pracownicy Katedry Prawa Karnego Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz Katedry Prawa Karnego Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. To nie tylko wybitni specjaliści w swojej dziedzinie, mający bogate doświadczenie eksperckie w działalności legislacyjnej, lecz także prawnicy praktycy: sędziowie i adwokaci.

9 788382 463590 W05P01

ISBN 978-83-8246-359-0

9 788382 463590

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: 801 04 45 45

ZAMÓWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

